

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **NoMa transport s.r.o.**, naposledy se sídlem J. Hory 1596, Kladno, dříve zastoupené Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2019, č. j. 89/2019-190-TAXI/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 10 A 157/2019,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 7. 2018, č. j. MHMP 1152085/2018, uznal žalobkyni vinnou z přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Přestupků se dopustila tím, že celkem ve třech různých případech provozovala taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, a nezajistila, aby ve vozidle při jeho provozu byl doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie. Správní orgán prvního stupně žalobkyni uložil pokutu ve výši 350 000 Kč.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že snížil pokutu na částku 325 000 Kč a změnil údaj o datu splatnosti pokuty. Ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně dále bránila žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl.

[3] Nejvyšší správní soud z výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 6. 2021, č. j. 84 Cm 286/2021-4, stěžovatelku zrušil a nařídil její likvidaci, k čemuž jmenoval likvidátora. V důsledku ukončení likvidace došlo dne 14. 1. 2022 k výmazu stěžovatelky z obchodního rejstříku, čímž stěžovatelka ve smyslu § 185 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, zanikla.

[4] Stěžovatelka zánikem pozbyla způsobilost být účastníkem řízení o kasační stížnosti (§ 33 odst. 2 s. ř. s.), zároveň tím došlo k zániku plné moci udělené jejímu zástupci (§ 28 odst. 5 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 107 odst. 1 a 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. posuzoval, zda je v daném případě možné pokračovat v řízení s právním nástupcem stěžovatele, případně s jinou osobou, která vstoupila do práv a povinností, o které v řízení jde.

[5] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se ve správním trestání obecně uplatňují základní zásady trestního práva (viz rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). V trestněprávní doktríně přitom platí zásada, že výkon trestu zaniká v případě smrti odsouzeného, popř. jeho prohlášením za mrtvého (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2019, č. j. 5 Afs 139/2019-28). Trestní sankce (např. peněžitý trest) tak nemůže přejít na jinou osobu. Důvodem je mimo jiné skutečnost, že každá trestní sankce má ryze osobní charakter a je neodmyslitelně spojena s osobou odsouzeného (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 3/2013-17, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 1 Afs 101/2006-111, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 5 Afs 71/2011-106). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zanikla bez právního nástupce a převzetí jejích práv a povinností není možné, nemohl Nejvyšší správní soud v řízení pokračovat.

[6] Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 107 odst. 5 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zastavit.

[7] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

[8] Stěžovatelka v řízení zaplatila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Vzhledem k zastavení řízení by stěžovatelce měla být podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vrácena částka 4 000 Kč (částka soudního poplatku snížená o 20 %, resp. o 1 000 Kč), ovšem vzhledem k tomu, že stěžovatelka zanikla bez právního nástupce a není jí tedy možné uvedenou částku vrátit, soud o vrácení soudního poplatku nerozhodoval. V případě obnovení stěžovatelky ve smyslu § 209 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, může soud na návrh likvidátora či jiné osoby, která osvědčí právní zájem, o vrácení soudního poplatku dodatečně rozhodnout.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2022

pokračování

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu